

A. ZYL, ČERVENÝ DRAKOČLOVĚK

Temné, varovné syčení a protivné škrábání dlouhých nehtů. Přesně to utkví v paměti každému, kdo potká to bědné stvoření, plné nízkosti a zášti. Nikdo by mu nevěnoval žádnou pozornost, nikdo by se nestaral o jeho existenci, kdyby neznal tolik tajemství. Největší z nich se dotýká historie a života nejambicióznějšího z drakolídí, Zyla, jemuž připadla rudá barva jako odznak moci. Temné syčení a protivné škrábání. A dávka trpělivosti, to je dnešní cena za vědění.

Tsss, on byl velký, opravdu velký muž, už když se narodil. Hvězdy na nebi svítily jasně té noci a astrologové věděli, že právě vrcholí období draka. Tsss, tsss, jeho budoucnost byla jasná jako první dny Císařství, měl ty nejlepší učitele a nadání snad pro všechno. Jenže nic neudrželo jeho pozornost dlouho, byl nestálý a prechlivý. Příliš lehce pronikal k tajemstvím, vědění pro něj bylo tak snadno dosažitelné, jak pro jiné doušek čisté vody. Tsss, dlouho byli jeho rodiče šťastní, že mají takového skvělého potomka. Nepoznali zavčasu, že on je k ničemu nepotřebuje a jakmile se mu naskytne vhodný okamžik, využije je a odhodí. Skončili zlomení a zostuzení před soudním tribunálem, obvinění a odsouzení za paktování se s Kharem a pokusy s černou magií. Jediným člověk, který věděl, kdo byl skutečným strůjcem těchto zločinů byl on, tsss, tsss.

Stoupal jak kometa na noční obloze, den za dnem. Jeho budoucnost zářila, ale za ním zůstávala spálená tráva, prach a popel. Lidi dělil pouze na dvě skupiny – užitečné a neužitečné. Ty první vysával jako upíří své oběti, ti druzí jej nezajímali. Tsss, brzy si vypěstoval pověst mocného, schopného, ale krutého muže. Stal se lordem a začal si pohrávat s myšlenkou, že to bude on, kdo definitivně porazí Kharovy armády. Našel nepřítele hodného svého intelektu, kterého mohl obdivovat pro jeho schopnosti a s nímž mohl soupeřit bez pocitu promarněného času, tsss, tsss. Dlouhé roky studoval Kharovy metody, hledal a pátral po jakékoliv zmínce v historických spisech. Varoval ostatní arvedanské lordy a *!ženský ekvivalent, že se může největší nepřítel Císařství vrátit. Nevěřili mu, příliš se báli pohlédnout do tmy. On ne. Hleděl do ní tak dlouho, až se jeho oči změnilly v temnotu. Díky nim však viděl, jak se Khar vrací zpět a jak se nevyhnutelně blíží okamžik, kdy se jeho rozprášené armády sjednotí a znovu budou ničit svět, tsss, tsss.

Když došlo na jeho slova a předpovědi, přišli k němu a prosili o pomoc. Měl téměř absolutní moc, jen málo Arvedanů (a mezi nimi Taranis) mu nedokázalo odpustit způsob, jakým získával moc a vědomosti, tsss. Podařilo se mu zpomalit Kharův postup, ale pomalu se stíral rozdíl mezi skřetími a arvedanskými armádami. Zrada, podlost a úskok byly v té době glorifikovány, pasovány na čestný a legitimní druh boje. Jednotliví lordové se od něj začali odvracet, protože k čemu jsou vítězství, když ztratíte přízeň bohů a vlastní duši. Raději padnout, než být uvrhnut do temnoty Kharových spárů, říkali, tsss. Nakonec zůstal sám, protože nikdy neměl přátele a každý patolízal opustí svého pána, když stojí na vrcholu vratké skály. Rozlítl se na celý svůj rod, proklínal svůj arvedanský původ, tsss, tsss. Poslední zbytky jeho dobrých úmyslů se ztratily a někdy v té době začal vážně uvažovat o tom, že by změnil stranu. Zůstal mu velký a obdivovaný protivník Khar, žádný spojenec. Proč tedy nebojovat na straně vítězů? Proč neodejít z potápějící se lodi, dokud je čas?

Tsss, chtěl být prvním z drakolídí, ale Khar mu nedůvěřoval. Jen blázen či velmi ambiciózní muž by dobrovolně podstoupil nevyzpytatelnou metamorfózu. Ostatní drakolídé byli zajatci, hrdí vězni, kteří se nesklonili před nepřítelem. Ale on ne, on chtěl moc za každou cenu, chtěl po ní mu rozežít nitro jako zhoubná magická nemoc, tsss, tsss. Musel dlouho prokazovat své odhodlání a věrnost skřetům, než Khar konečně svolil. Dočkal se, i když byl až devátý a předposlední. Nicméně teď měl dračí tělo a před sebou věčnost nesmrtnosti. Nastal jeho čas, čas vítězů a mocných. Pomalu spřádal intriky jako pavouk pavučinu a postupně do nich lapil vysoké skřetí velitele a některé z drakolídí. Jen Zantur a Khar tušili, jak nebezpečný je a jak moc touží vládnout světu, tsss. Obloudil srdce mnohých, uhranul je a zneužíval, kdykoliv k tomu měl příležitost. Ostatní drakolídé přijali svůj osud jako nevyhnutelné zlo, pokračování svého života či trest za selhání za jejich arvedanského života. Pro něj to bylo něco jiného. Jako jediný při metamorfóze nevzdoroval, nechal se plně omámit kouzly a lektvary. Nezbylo v něm nic lidského, ani špetka humanity. Středobodem všeho se stala touha vítězit, za každých okolností, nad kýmkoliv a jakýmkoliv způsobem, tsss, tsss.

Od té doby je kniha jeho života psána krvavou tuší, plná obětí, které stavěl na oltář svého vzestupu. Byl to on, kdo vnesl sémě zrady do událostí předcházejících Bitvě pěti mečů, Zylovo zlato nesl Oristův posel, jeho kouzla omámila Dnaje. Jeho našeptávání vyústilo v prokletí temných elfů z Astaronových úst, u jeho pasu skončil Ner-Tiriani Dhukh Grrela, ztracený v památné bitvě. Jeho byl plán, díky němuž padlo Údolí drahokamů, i když

mnozí si stále myslí něco jiného. On stál po boku Nirian, když se rozhodovala uvolnit nejničivější kouzlo v celé historii Asterionu, tsss, tsss. V té době už totiž pomýšlel na moc samotného Khara a chtěl oddálit jeho konečné a jasné vítězství. Jeho přičiněním selhalo několik pokusů vylodit se na severním kontinentu a rychle ukončit existenci arvedanského národa. Kharova moc začala získávat trhliny, objevili se první pochybovači o jeho neomylnosti. Dalším jeho krokem bylo zaměstnat obě strany dávného konfliktu natolik, aby si nevšimli, že jim přímo před očima vyrůstá nový a nečekaný nepřítel. Spolu s Vieenem se vydal na nejtemnější cestu, na jejímž konci je doprovázela družina nemrtvých. Jenže jeho intriky začaly být příliš spleťtité, že se do nich pomalu zaplétal i on sám. Přízraky a démoni, kterým pomohl na svět, se vymkli kontrole. Čím dál častěji musel bojovat s nepřáteli, které připravil pro jiné, ale oni se zničehonic objevili u jeho bran, tsss, tsss.

Byla to cesta do Jam věčného zatracení. Stále ještě dokázal svým rozeklaným jazykem sprádat léčky a lži tak umně, že se ho žádná hrozba nedotkla přímo. Jenže to bylo jako stát na ostrově uprostřed řeky, když se blíží povodeň. Voda pořád stoupá a stoupá a náhle už není kam dál ustoupit. Proto zkusil svou poslední šanci. Prohlásil se za Kharova následovníka, korunoval se a ukradl mu symboly jeho moci. Bláhově se domníval, že Khar už navždy zůstane ve Stínovém světě, že se už nikdy nevrátí, tsss. Konečná bitva na Lendoru nebyla vlastně Kharovou prohrą, ale jeho. Náhle byl sevřen ze tří stran, lidmi, nekromanty a Kharem, jenž se pomalu chystal na návrat do přírodního světa. Dříve bezvýznamní soupeři, národy Podzemní říše či Slepí bohové, se během pár let proměnili v jeho noční můry. Jenom potrhané zbytky intrik a stokrát opakované lži držely jeho armády pohromadě. Stačilo málo a rozutekly by se na všechny strany, tsss, tsss.

Myslel si, že spásu najde v Derteonu. Tam byla setba, neporazitelná moc Asterionu, předmět tak mocný, že by jej uchránil od všeho nebezpečí. Proto se vydal na tu šílenou cestu, vzdorovat magii svých rodných, která odolávala všem pokusům o průnik po celá tisíciletí. Věděl, že to bude velmi těžké, ale věřil ve vlastní schopnosti jako v nic jiného na světě. Když ho jeho kapitáni zrazovali od toho nápadu, smál se jim do tváře a označil je za zbabělce, tsss. Brzy se přesvědčil, že by bylo lepší uposlechnout jejich rad. Magické bariéry v Derteonu byly mnohem spleťtější než jakákoliv síť intrik, které kdy vdechl život. Stačilo prvních pár kroků, aby se ocitl uprostřed pastí a magických polí, trpělivě čekajících na jeho chyby, aniž by věděl, jak by se mohl vrátit zpět. Začal bloudit a bojovat s nástrahami, postupoval stále hlouběji a tím víc zabředal do starých ochranných systémů města. Každá past, kterou spustil nebo odstranil, mu ubrala kousek z jeho sil, takže se pomalu začal vytrácet. Jenže si toho nevšiml, k sebejistotě se přidalo šílenství a později beznaděj. Nespál dlouhých třiatřicet dní, tsss.

Derteonská setba neexistuje, je to jen výmysl starého, neexistujícího národa. Stvořil mýtus, aby ochránil své město, aby mu dali punc jedinečnosti a skvělosti. Vždyť kdo by se je odvážil napadnout, když mají v rukou neporazitelnou zbraň? Khar to nikdy neudělal, dobře věděl proč, tsss, tsss. Jenže Zyl byl jiný, byl zoufalý a příliš zaslepený. Šel za mýtem, protože jen mýtus ho mohl spasit. A na této cestě ztratil poslední naději, zbytky sil, které mu ještě zbývaly. Polomrtvého a bledého ho našli jeho kapitáni, kteří se rozhodli vydat za ním. Otevřel mnoho cest do Derteonu, objevil prastaré artefakty a mocné zbraně. Jen žádná z nich neměla moc setby. Jeho vojáci teď třímali zbraně mnohem mocnější, než kterýkoliv z jejich nepřátel, tsss.

Nebylo jim to nic platné. Jejich velitel byl nyní víc stínem než člověkem či drakem. Jeho rozkazy zněly jako sípání starce, hrozby jako kletby bradavicemi prorostlé čarodějnice. Neměl sílu vymýšlet nové plány, jak zužitkovat poklady nalezené v Derteonu. Celé dny seděl na trůně v Tisíci jeskyních, s očima vytřeštěnými v hrůze ze snů, jenž se mu zdály při bdění. Seděl tam a čekal, protože dobře věděl, co musí přijít, a neměl už ani trochu sil se tomu postavit. Jen odpočítával minuty a odhadoval, jak hluboko ještě může padnout, tsss, tsss. Jeho představy v tomto směru byly k němu samému příliš laskavé a osud, který ho potkal, mnohem zrůdnější, než o jakém kdy vyprávěly příběhy. Zyl neumřel, nebyl zabit ani nezmizel z Asterionu. Jeho největší protivník a stvůra tak mocná, že změnila samé zákony bytí, ho pokřivila jako nikoho předtím. Byl to její trest za Zylůvou troufalost, za jeho protivensství a zhoubnou touhu po moci, kterou si nezasloužil a ani si ji nedokázal udržet. Každý, kdo bude příliš směle hledět do výšin, spatří plát jeho zohyzdělého těla vrhající dračí stín, tsss. Protože on už není drakočlověkem, ani drakem a ani člověkem, tsss. Je zrůdou, která má jeho vzpomínky, zpřeházené a popletené, je stínem, který vydechuje zkažený vzduch a jehož blízkosti se každý štítí, tsss, tsss. Příznakem tak nízkým, že sám sebou opovrhne a plive si do vlastní tváře jedovatou slinu tsss, tsss, tsss.